

хоч сліду твого у снах...
Весна
навколо без нас цвіте,
і світ поміж нас, проте
чекатиму я без меж.
Ти йдеш?

ВАРШАВСЬКА КАТЕРИНКА

Заграй, варшавська катеринко,
про тих, хто зник,
хто тіні тут залишив димку
і серця крик,
про місто, що пішло з війною
у небуття,
про ті будиночки і строї,
про те життя,
про всіх, кого тепер немає,
і хто проріс
у цю мелодію, що грає
усюди, скрізь:
в акордеоні привокзальнім,
у грі митця,
на ринку і в концертних залах,
і у серцях,
співай, як з попелу і пилу
крізь простір-час
країна сходила щосили,
щодень, щораз,
як замки, вежі і костьоли
росли з нуля
там, де понівечена й гола
була земля,
про те, що душу не убити –
нікому, ні!
Вона воскресла в кожній миті
після війни,

вона співає тут усюди,
у ній живуть
усі живі і мертві люди,
їх вічна суть...
Мені ж, мелодіє варшавська,
молю, заграй
країну рідну і нещасну,
далекий край,
в яким розстріляні будинки
воскреснуть знов...
Заграй, варшавська катеринко,
мою любов...

* * *

Хтось вирішив, що нас не має бути,
усіх нас, українців, на землі,
якісь ми не такі, як треба, люди,
нас всіх потрібно стерти взагалі,
убити всіх – дітей, жінок, стареньких,
закатувати, знищити усіх,
забрати в нас життя, забрати Неньку,
весну забрати, дім, життя і сміх,
бо ми – потвори, варвари захланні,
бо ми – створіння пекла, і тому
усіх потрібно знищити негайно,
відправити із муками в пійтьму.
Хтось вирішив, що ми життя не варті,
тому, що ми не певні, не такі,
що варті всі засудження та страти
за невідомі нам якісь гріхи...
Хтось видумав з нас ворога, а інші
зраділи, що нарешті ворог є...
Цвіте весна, і нас іде все більше,
іде, іде, і ліку не стає...
Щодня, щомиті... Скільки ще стражданья?
І мученикам ще скільком піти